

Nimeni nu va înțelege

Alexandra Edapo

Tablou pictat din rime;
Un vagabond le-a furat
iar versul s-a albit.
Nici măsura nu coincide
căci avea doi pantofi diferiți:
unul mai negru și altul de ieri;

Căuta ceva în gunoaie;
n-a găsit decât amintiri
și risipă
care nu țineau de foame;
amintirile altcuiva
nu pot să doară;

Tablou pictat din
amintirile altcuiva;
un vagabond le-a adunat
dintr-un tomberon;
amintirile pictate
încep să doară
atunci când le auzi ecoul
în zgomot ,pe peron,
de tren subteran
de abia plecat;

Catharsis în cotidian
sau în gunoaie ,
un vagabond căutând ceva
să-i suplinească nevoia
de a înțelege;
amintiri nu mai are,
le-a pierdut odată cu casa;

E târziu , sunet de camion
pe asfalt ce se îndepărtează
și odată cu el
și ultima amintire
cu tine.

E un pic de ploaie ,
improvizată viață, inima-carton,
desenează în palme de frig,
prin ceață vede drame

ce n-au avut loc:
el șofer la volan,
omor din culpă , copil-pieton;
în palme , de frig , două lacrimi
se-adună ca monument;
iar statistic oare câți artiști
își plâng în nopțe
drame imaginate
de parcă destinul lor
n-ar fi tragic deja?

sau lege de empatie
al unui tragism
anonim pe care-l uită,
dar din același timp
cu secvența de ploaie,
același minut
cu camionul din zare,
aceleași secunde
cu palmele ude :
un șofer pe o trecere ,
din culpă , altundeva;

Tablou pictat, din gunoaie
adunate , de-un vagabond,
ce-i suplinesc nevoia de foame
și-l îmbracă ca să uite de frig;
A găsit doi pantofi la fel
unul de mâine și altul de ieri ;
A pus și rima la loc,
vagabond fără noroc,
a căutat răspunsuri de mic
ca-n fine să nu-nțeleagă nimic!